

sohn e-moll hegedűversenye következett. Nincs olyan neves szólista, akinek a pályája szorosan kötődne zenekarunkhoz, viszont koncertmesterünk, Kosztándi István szólistaként is nagyszerű, ezért ő játszotta a versenyművet. A hangverseny második felében Berlioz Fantasztikus szimfóniáját adtuk elő, amelynek az alcíme - Epizódok egy művész életéből - kis változtatással illett az alkalomhoz: Epizódok egy zenekar életéből.

*

Kosztándi István hegedűművész a kolozsvári zeneakadémián szerzett diplomát, majd évekig a nagyváradi szimfonikusok élén muzsikált. 1991 óta a Szegedi Szimfonikus Zenekar tagja, s az elmúlt nyolc évben koncertmesterként és szólistaként is a város zenei életének egyik meghatározó egyéniségévé vált. Az együttes jubileumi hangversenyén Mendelssohn hegedűversenyének szólistaként hallhatta a közönség.

– Találkozott már a darabbal?

– Többször játszottam már, például tavaly Lisszabonban és idén Nagyváradon. Most azért esett rá a választásunk, mert a jubileumi koncertünk műsorába egy népszerű, szép, romantikus versenyművet szeretnénk volna. Mendelssohn hegedűversenyét a közönség nagyon szereti, mert csupa dallam, ugyanakkor a csodálatos

melódiai mellett lehetőséget ad a szólistának, hogy a technikai tudását, virtuozitását is bemutassa. Különösen a harmadik tételét szeretem, ami számomra mindig üde, játékos tündérmesének tűnik.

– Mit gondol, a következő években milyen téren kellene legtöbbet fejlődni a Szegedi Szimfonikus Zenekarnak?

– Bár már történtek lépések erre vonatkozóan, fontosnak tartanám, hogy kialakuljon együttesünk sajátos, egyedi hangzása. Az igazi nagyzenekari, szép és tömör hangzás tökéletesítése minden szimfonikus zenekar állandó feladata. A vonós és a fúvós szólamoknál a homogenitásra, a szólamokon belüli kiegyensúlyozottabb játékokra kell törekednünk. Mint a legtöbb zenekarnál, nálunk is sok a tennivaló ezen a téren. Az utóbbi időben több, technikai- lag nagyon felkészült, tehetséges fiatal hegedűs került a zenekarhoz, akik idővel - ha hozzászoknak a zenekari játék speciális követelményeihez - rutint szerezve erősíthetik az együttest. Bizakodó vagyok a jövőt illetően, úgy érzem, most jó és kiegyensúlyozott légkör uralkodik a zenekarban, ami alapvető feltétele az eredményes alkotómunkának. Mindig nyugtalan- sággal tölt el bennünket, ha átszervezés- ről, szerkezeti változásról röppennek fel bizonytalan hírek, szerencsére ez most nincs napirenden.

– Milyen feladatai vannak a jubileumi

koncert után?

– Nagy izgalommal készültem a november 30-i újabb megmérettetésre: a szegedi konzervatóriumban mutatkozott be új vonósnégyesünk, a Pulzus Kvartett. Együttesünk csak nemrégiben alakult, kitűnő pesti kollégák kértek fel, hogy muzsikáljunk együtt. A második hegedűs a Rádiózenekar első hegedűse, a brácsás a Magyar Virtuózok zenekarban játszott, a csellista pedig ugyancsak a Rádiózenekar tagja. Boldogan játszom velük, mert úgy tűnik, egy kiegyensúlyozott, ütőképességű kvartett jött létre. Szegedi bemutatkozó koncertünkre a vonósnégyes-irodalom gyöngyszemeiből válogattunk: Haydn Pacsirtáját, Mozart Vadászat vonósnégyesét és A halál és a lányka című Schubert-darabot játszottuk. Meglepődtem, amikor a pesti kollégák megkerestek, de örültem is, hiszen az együttes kapcsán a fővárosban is jobban megismerhetnek, és talán szólistaként is több felkérést kaphatok. Az elmúlt nyáron három hónapig ismét a lisszaboni Metropolitan Kamarazenekarral dolgoztam, két évre szóló szerződést is ajánlottak, de nem fogadtam el, mert a családom itt érzi jól magát Szegeden, a feleségem és a gyermekeim nélkül pedig nem szívesen vállalnék munkát hosszabb időre külföldön.

Hollósi Zsolt

ZENEKARI KÖRKÉP AZ EZREDFORDULÓN 1.

Beszélgetés Sir Lászlóval a Miskolci Szimfonikus Zenekar igazgatójával

A Miskolci Szimfonikus Zenekar 1963 óta létezik ebben a formában, ám az előzmények jóval régebbiek. 1897-től folyamatosan van Miskolcon zeneoktatás és mindig törekedtek arra, hogy valamilyen zenekart is működtessenek. 1921 óta rendszeres városunkban a szimfonikus zenekari jelenlét, 1952-től pedig már a mai zenekar elődjét regisztrálhatjuk egy félhivatásos együttes működésében, amelyből aztán a hivatásos szimfonikus zenekar is létrejött.

Együttesünk kiváltságos helyzetben van a vidéki zenekarok között, hiszen teljesen független a színháztól, nincsenek színházi kötelezettségeink. Ennek vannak ugyan hátrányai is, előnye azonban, hogy sikerült kialakítanunk saját hangverseny-struktúránkat. Négy koncertsorozatunk van a városban, stabil, érdeklődő közönséggel.

– Megvan ehhez a kellő létszám és egyéb infrastruktúra is?

– Ehhez minden adott, hiszen 84 tagú az együttes, tehát bármit műsorra tűzhetünk. Biztosított az utánpótlás is, igaz, kizárólag városon belülről, az itteni zeneművészeti főiskola végzős növendékei közül.

– Ez szándékos vagy így alakult?

– Nem így szeretnénk volna, de így alakult. Ennek ugyanis megvannak a veszélyei; hiába jó színvonalú az itteni oktatás, megfelelő a kínálat. Motiváló

tényező lenne azonban a konkurencia egy-egy próbajátékon, ami itt gyakorlatilag nem létezik. Sokat nem tudunk tenni, hiszen közalkalmazottak vagyunk, a megfelelő fizetési kondíciókkal, lakást nem tudunk biztosítani, miért jönne tehát Miskolcra valaki, aki nem itt született, nem itt tanult vagy nem ide házasodott?

– Hány karmestere volt a zenekarnak 1963 óta?

– Összesen kettő. 1984-ig Mura Péter

dirigált, aki gyakorlatilag apránként felépítette ezt az együttest és kialakította alapvető repertoárját. Azóta Kovács Lászlóval dolgozunk. Ez ritka és szerencsés állapot. Szerencsésnek tartjuk magunkat amiatt, hogy ő az ingázás minden kellemetlenségét is vállalva kitartott és kitart a zenekar mellett. Gondolom, vonzó lehet a jó légkör, az, hogy elképzeléseit megvalósíthatja, az itt kialakult jó baráti kapcsolatok. Talán jó is, hogy nem tudtuk rábeszélni a miskolci letelepedésre, hiszen így kevésbé zárkózik be, aktívabb kapcsolatot tart a világgal, jobban tud saját karrierjével és szakmai fejlődésével foglalkozni.

– Volt egy időszak mintegy tíz esztendővel ezelőtt, amikor a miskolci zenekar sorozatban mutatott be új műveket Budapesten, akkoriban egyedülként felvállalva az országban a kortárs muzsika ilyen mennyiségű és minőségű megszólaltatását. Jelentett-e ez a korszak valamit a zenekar fejlődése, elismertsége és lehetőségei szempontjából?

– Ez fontos és jelentős időszak volt a zenekar életében, bár ennek is megvoltak a maga hagyományai. Akkoriban már történelmet írt a miskolci Új Zenei Műhely, amelynek rendezvényein sok kortárs művet mutatott be az együttes. Szerencsésen találkoztak ezek a hagyományok azzal az érzékenységgel, amellyel Kovács László viszonyult korunk zenéjéhez. Az, hogy szerepelhettünk a kortárs zenei fesztiválokon és más alkalmakkor is játszottunk kortárs muzsikát, segített abban, hogy Budapesten is ismertté váljon a miskolci zenekar. Így vált lehetővé, hogy hosszú éveken keresztül saját bérletünk volt a Vigadóban, ahol nemcsak új műveket játszottunk, hanem hagyományos szimfonikus zenekari programot. A Filharmónia is meghívott évadonként több zeneakadémiai koncertre és egy időben valóban "felkapottnak" érezhettük magunkat. Ez jó érzés volt, bár rengeteg plusz munkával járt, hiszen a "rendes" otthoni munka mellett készültünk ezekre az alkalmakra.

Sajátos módon a kritikusok szinte tudomást sem vettek minderről. Koncertjeinkről említés sem történt a napilapokban, a Muzsika hasábjain olykor-olykor írtak azokról a hangversenyekről, amelyek egyébként "kijártak" Budapesten minden profi vidéki szimfonikus zenekarnak. Néhány év elteltével le is mondtunk arról, hogy ilyen hajszolt tempóval próbáljunk jelen lenni a főváros zenei életében. Ésszerű keretek közé limitáltuk pesti útjainkat: két-három hangversenyt szerveztünk azért, hogy megtartsuk a kontaktust a budapesti közönséggel.

Közben pedig - érdekes módon - az itthoni közönség érdeklődése kezdett erősödni, amit nagy örömmel regisztráltunk és elvárásaiknak mindenképpen szerettünk volna megfelelni.

– Létezik, hogy a nyolcvanas évek végén, a kilencvenes évek elején az ország éppen legválságosabb térségében erősödött az igény a hangversenyek iránt?

– Igen, valamennyit növekedett a bérlelők száma. Mi magunk átalakítottuk a bérleti struktúrát, hiszen a Filharmónia átműködésével majd átszervezésével több feladat hárult a zenekarra és nekünk magunknak is be kellett kapcsolódnunk a hangversenyszervezésbe, a koncertek finanszírozásába, mégpedig jelentős összegekkel. Több "rövidebb" bérletet hirdettünk és egyedi, alkalmi rendezvényeink is vannak. 30-35 koncertet játszunk évadonként felnőtt közönségnek, és vannak ifjúsági hangversenyek is. Ez önmagában véve is sok és csak növeli a munka mennyiségét az a tény, hogy mindent csak egyszer tudunk eljátszani. Ezt azonban tudomásul kellett venni: hálás és hűséges közönségünk van, amelyet minden erőnkkel ki kell tudnunk szolgálni. Nem játszhatjuk többször ugyanazt a műsort, hiszen sokan több bérletet is vesznek és szeretnék mindig valami mást hallgatni.

– Nem lehet más helyeken megismételni egy-egy hangversenyt és így kissé gazdaságosabbá tenni a próbákba fektetett munkát?

– Ez így volt régen: Ózdon, Kazincbarcikán, Sárospatakon, Sátoraljaújhelyen, Tiszaújvárosban megisméltük a miskolci koncerteket. Most ezek közül a városok közül ezt egyetlen egyben sem igénylik.

– Akkor mégis érezhető valahol az utóbbi évtized országot, különösen pedig az Önök térségét sújtó gazdasági leépülés.

– Sajnos erről van szó. A gondot növeli, hogy Miskolcon sem tudunk megismételni egyetlen koncertet sem, mert egyedül a színház épülete alkalmas hangversenyekre. Itt hétfőnként játszunk, amikor nincs színházi előadás. Nincs más nap, nincs más terem, ahol esetleg más közönségnek eljátszhatnánk ugyanazt a műsort.

– A Zenepalotában nincs erre lehetőség?

– Nincs, mert a Zenepalota siralmas állapotban van. A Bartók Teremben rendezzük a kisebb együttest igénylő és kisebb közönséget vonzó Mozart-sorozatunkat. Nagy szimfonikus zenekar ezen a színpadon nem fér el, a nézőtér 300 ember ülhet. Semmilyen infrastruktúrával (öltözővel, mellékhelyiséggel,

büfével) nem rendelkezik. Most már a Mozart bérletet is el kellett hoznunk onnan.

– Az Egyetemvárosban sincs megfelelő terem?

– Az Egyetem nagyon messze van a várostól, a közlekedés nem olyan egyszerű. Az egyetemisták köréből nem verbuválódik állandó és elég nagy koncertközönség, bár van saját egyetemi bérletsorozatuk. Ott az Aulában lehet koncerteket tartani, ami rossz akusztikájú, visszhangos, nézőtere vízszintes és nagyon elnyúló, ahol a hátsó sorokból már semmit sem látni. Marad tehát a színház, ami szintén nagyon rossz akusztikájú; a muzsikások munkájának jelentős része kárba veszt, a közönség nem hallhatja olyan minőségben a zenét, mint ahogy azt előadják. De mégis van egy hatszáz fős nézőtere, kiszolgáló helyiségei és számos olyan tulajdonsága, ami hangversenyre úgy-ahogy alkalmassá teszi.

– A zenekar viszont – tudomásom szerint – jó körülmények között próbál.

– 1984-ben kaptuk meg a felújított malmot, ami csak a mienk és ahol minden megvan, ami a nyugodt munkához szükséges.

– Milyen a hangszerállomány?

– Nem világszínvonalú, de azért fejlődik. Az elmúlt években fokozatosan cseréltük és újítottuk fűvös hangszereinket, mindenből van jó színvonalú hangszerünk, de mindegyikből lehetne azért még jobbat is kapni. Vonós hangszereket csak ritkán tudunk venni, igyekszünk megfelelően karbantartani őket. Működést akadályozó, problematikus hangszercsoportunk nincs is.

– Milyen lehetőségeik vannak vendégművészeket, szólistákat hívni?

– Az élvonalbeli magyar muzsikásokat állandóan hívjuk és ők szívesen is jönnek Miskolcra. Örülünk a Nemzeti Énekkarral való folyamatos együttműködésnek; van, hogy mi hívjuk őket Miskolcra, van, hogy ők kérnek fel minket közös szereplésre.

Van az idén egy Mesterbérletünk, amelyet a millennium jegyében csupa magyar szerző műveiből, jeles magyar előadók közreműködésével állítottunk össze. Megkínlódttunk ennek az értékesítésével, de fontosnak tartottuk, hogy valamivel mi is megemlékezzünk ezeréves államiségünkéről. Fellép Krausz Adrienn, Kelemen Barnabás, Szabadi Vilmos. Kovács László mellett Kovács János, Lukács Ervin és Vásáry Tamás vezényel, igyekeztünk tehát értékes programot összeállítani.

Kétévente karmester-kurzust tartunk, amelyen részt vesz a magyar fiatalok színe-java. Külföldről is nagy érdeklődést tapasztalunk.

– Milyenek az együttes nemzetközi

kapcsolatai? Mennyit vendégszerepel külföldön?

– Turnézunk, de nem vagyunk hahnizós zenekar. Vannak helyek, ahová rendszeresen visszahívunk minket, vannak egyedi utak, mint például a tavaly őszi dél-koreai turné. Németországból érkeznek rendszeres meghívások, jártunk a svájci Locarnóban, ahol *Veress Sándor* műveiből játszottunk. Vannak tehát lehetőségek, de a zenekar kétségtelenül többet szeretne utazni.

– Alapvetően elégedett a zenekar? Nincsenek tiltakozások, hangosan demonstrált elégedetlenségek?

– Lehet, hogy nem elég diplomatikus nyilvánosságra hozni, de nálunk nyugalom van.

– Önöknél dolgoztalanok a különböző érdekképviselői testületek?

– Van némi munkájuk, de nem a tüntetés, nem a tiltakozás. Én reggeltől estig a helyemen vagyok és az ajtóm mindig nyitva áll. Bármikor be lehet bármit kiabálni, így folyamatban lehet kezelni a problémákat. Nagyobb horderejű döntések előtt természetesen konzultálunk a Közalkalmazotti, Művészeti Tanáccsal és a szakszervezet képviselőivel. Igyekszem azonban nem borzolni a kedélyeket. Mindenki tudja, hogy a turnékon nem csapodom meg a napidíjakat, senki nem indulhat el anélkül, hogy háztól házig ne legyen meg saját és hangszere biztosítása, jó szállodát, jó közlekedési eszközt biztosítunk, minden hosszú utazás alkalmával felkínálom, hogy aludjanak szállodában és ne buszozzanak éjszaka, más kérdés, hogy inkább szeretnek hamar hazérni a muzsikuskok.

– Vannak-e alkalmi vagy állandó szponzorok?

– Van egy állandó szponzorunk, a Tiszai Vegyi Kombinát Rt. Az új vezetés marketing részével még nem beszélünk, de nagyon reméljük, hogy megőrizhetők az eddigi kondíciók.

– Mennyi a muzsikuskok zenekari munkán kívüli elfoglaltsága?

– Döntően tanítanak; a tagság mintegy kétharmadának van stabil másik állása is. Nemcsak Miskolcon, de a környező településeken, a nyíregyházi szakiskolában is tanítanak a kollégák. A zenekaron belül alakult egy kisebb együttes, amely *Reményi Ede Kamarazenekar* néven komoly szakmai sikerekkel büszkélkedhet itthon is és külföldön is. Első koncertmesterünk, *Gál Károly* alapította, (annak idején főiskolásokból) és ő is vezeti. Van egy vonósnyegyesünk, amely három hónapig most Amerikában turnézik és alkalmanként a rézfúvósok is bigbandeznek.

– A színházban egyáltalán nem működ-

nek közre a szimfonikus zenekari tagok?

– Nem játszunk a színházban.

– Ennek harag az oka, vagy csak így alakult?

– A zenekar megalakulása után néhány évvel szétválasztották a két feladatkört, a zenekari tagokra ilyen kötelezettség tehát nem hárult. Ez nem jelenti azt, hogy néhány kolléga ne járna el időnként kiegészíteni. Ez azonban teljesen önkéntes, amit mi támogatunk, sőt alkalmanként hangszereket is kölcsönzünk. Különösen másfél éve, amióta operatagozat is létesült.

Sokan igyekeznek szólistaként, kamaramuzsikusként is szerepelni, legalább a tanári koncertek erejéig.

– Azok, akik más települések zeneiskoláiban tanítanak, nem tudnak valahogy közönséget is teremteni a Miskolcon kívüli koncertek újraélesztéséhez?

– Ehhez azért nem elég egy-egy elhivatott, de magát agyondolgozó zenetanár. A baj az, hogy az érdektelenség okára sem sikerült eddig rájönni, hiszen olyan városokról van szó (például Sárospatakról), ahol igazán van hagyománya a kultúrának és felsőoktatási intézmény is működik. Itt sikerült egy albérletet meghonosítani, ami azt jelenti, hogy a koncert ugyan este van, mint a felnőtt bérleti hangversenyek, de csak egyrészes és minden egyéb vonatkozásában ifjúsági bérletként viselkedik. Lehet, hogy a helyi művelődésszervezők nem látnak elég fantáziát ezekben a hangversenyekben. Az is tény, hogy szegény ez a régió és egy szimfonikus zenekari koncert (két busszal, kamionnal, karmesterrel, szólistával és minden egyéb anyagi vonzatával) bizony ráfizetéses.

Mi magunk igyekszünk minél több ifjúsági koncertet adni; egészen kicsi településeken, tornatermekben játszunk. Erőnkön fölül nem teljesíthetünk.

– Mekkora az a terület, amelyet - megfelelő érdeklődés és pénz esetén - a miskolci zenekarnak kellene "lefedni"?

– A mi megyénken kívül Heves és Nógrád megye. Ez nem jelenti azt, hogy nincs más szimfonikus zenekar a térségben, csak azok (a nyíregyháziak és az egriek például) félprofik, amatőrök. Ez éppen a most tervezett régió területe.

Volt most egy kísérletünk, hogy ha már más városokban nem lehet megismételni egy-egy teljes miskolci koncertet, legalább lehetőséget kell arra teremteni, hogy azok, akik szívesen meghallgatnák, megtehessék ezt Miskolcon. Eladtunk 40 db Mesterbérletet Mezőkövesden úgy, hogy a bérlet árából nem adtunk kedvezményt, de biztosítottunk autóbuzst az oda- és visszaútra. Ez azonban csak na-

gyon közeli településeken - még talán Tiszaújváros, Kazincbarcika esetében - valósítható meg.

Természetesen az lenne jó, ha a megyei önkormányzat közgyűlése is látná ennek jelentőségét és támogatná valahogy ezeket a kezdeményezéseket. Nem is bennünket kellene támogatni, hanem az iskolákat, hogy ott meg tudják venni a bérleteinket és el tudjanak jutni a koncertekre.

Nem mintha nem lenne elég munkánk, hiszen a már vázolt hangversenyprogramok mellett viszonylag sok hangfelvételt is készítünk. Éppen a múlt héten vettük fel a Nemzeti Enekkar férfikari szólamaival együtt Bellini *Montaguek és Capuletek* című operáját. Ebben az évben egyébként további két CD-nk is megjelent: Rózsa Miklós műveivel az AUVIDIS kiadónál, illetve a Schweizer Musik Szene kiadónál a Veres Sándor - sorozat harmadik lemeze. Tavasszal Hubay négy hegedűversenyét vesszük fel Szabadi Vilmossal a HUNGAROTON részére. Ezeknek a felvételeknek is csekély a visszhangja. Sokfelé küldtünk tiszteletpéldányt, volt aki meg sem köszönte.

– A helyi sajtó sem foglalkozik érdemben az együttessel?

– Két helyi lap van, az egyik évek óta nem közöl zenekritikát. A másik napilap igen, de egy kritikust foglalkoztat csak, és az ő elfoglaltságának függvényében jelenik, vagy nem jelenik meg kritika egy-egy eseményről. A zenekar életéről a fontosabb eseményekről, utazásokról azonban rendszeresen tudósítanak.

– Lehet, hogy mégis jó lenne valami kis szaftos botrány? A PR-nak biztos használna, hiszen ilyen esetben a városi és megyei lapok is ugrásra készen állnak.

– Itt alapvető gond maga a vidéken élés. Ez nem földrajzi és tudati probléma, hanem sok objektív hiánytényező halmazódása. Nincs hangversenyterem, nincs stúdió, nincs stúdió-berendezés, nincsenek mikrofonok, nem él itt zenei rendező. Nincs, aki profi videofelvételt készítené, nincs, aki profi módon rögzíteni tudna egy hangversenyt, nincs műsoridő a rádióban, stb.

– Mindez azért nem a vidékiség kérdése csupán, hiszen vannak olyan vidéki városok, ahol ezek közül semmi sem hiányzik. Ez pénzkérdés, ami persze egyáltalán nem vigasztaló.

– Ha most felkínálnának tízmillió forintot a zenekarnak, mire költené a pénzt?

– Ez olyan összeg, amivel csak zavarba hoz. Csak hangszerre kellene azonnal ötvenmillió. Kellene például egy rendes hangversenyzongora, ami ugye 25 millió körül van. Kellene egy cseleszta, egy

kontrafagott, mind 5-6 milliós hangszerek. Nem vennék tehát semmit, hanem szétsztanám a zenekari tagság között, így karácsony előtt.

– *Mennyi az átlagfizetés?*

– Bruttó 60.000.-Ft körül. Ehhez nincs mit hozzáfűzni, hiszen ez nem vonzó egzisztencia. Kimaradtunk mindenből, a nemzeti alapintézmények művészeti pótlékából, a pedagógusok minőségi pótlékából. Kaptunk azonban a Nemzeti

Kulturális Örökség Minisztériumából egy kiegészítő összeget "a munka elismerésére" amelyet az önkormányzati zenekaroknak különítettek el. Ezt nálunk határozott időre szóló illetménypótlék formájában adtuk ki, amely mintegy 10-12%-os béremelést jelent. November 30-ig biztosították ezt az összeget, de információim szerint jövőre is megkapjuk, talán valamennyivel többet is. Ez arra is jó, hogy a különböző

intézmények közötti bérfeszültséget valamennyire enyhítse.

Örülünk minden gesztusnak, amely a muzsikusok nyomasztó anyagi gondjain igyekszik enyhíteni. Meggyőződésem, hogy rossz befektetés egy-egy zenekari menedzsment részéről, ha éppen a zenészeken (azok fizetésén, körülményein) kíván takarékoskodni.

Tóth Anna

Kelet-európai Szimfonikus Zenekari Fesztivál - Miskolc, Debrecen, Békéscsaba (2000. június 22. - 28.)

Arról kérdeztük Gonda Ferencet, a Filharmónia Kelet-Magyarország Kht. igazgatóját, hogy mi adta az apropóját egy zenekari fesztivál szervezésének Debrecenben, illetve közvetlen és közvetett eredményt remélnék-e a nem mindennapi eseménysorozat megrendezésétől?

A Filharmónia Kelet-Magyarország Kht. a millenniumi ünnepség-sorozat keretében szervezi 2000. június 22-28. között három zenei központban a Kelet-Európai Szimfonikus Zenekari Fesztivált. A koncerteken és a zenekari találkozók túl kétnapos szakmai konferenciára is sor kerül, ennek helyszíne Debrecen város. Tudomásunk szerint ilyen jellegű fesztiválra és konferenciára nem került sor az elmúlt 30 évben. Az egyes városokban a hangversenyeket követően szakmai találkozón (fogadózenekar és a vendégzenekar) ismerkednek a zenekar működésével, felépítésével, fenntartóival, anyagi helyzetével, foglalkoztatási gondokkal. Debrecenben, ahol a kétnapos konferenciára kerül sor, a vendégzenekarok vezetésén túl (gazdasági vezető, fenntartó, művészeti vezető) meghívást kap az Európai Szimfonikus Zenekari Szövetség képviselője, a Magyar Szimfonikus Zenekari Szövetség képviselője, a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának zenei szakemberei, a Pénzügyminisztérium képviselője, az önkormányzatok kulturális bizottságainak vezetői (azokból a városokból, ahol szimfonikus zenekar működik), az összes magyarországi szimfonikus zenekar vezetője, dél-európai országok jelentős szimfonikus zenekarainak képviselői (Románia, Horvátország, Bulgária) valamint azok a mecénások, akik szim-

fonikus zenekart támogatnak. A konferencia témája feltételezésünk szerint a meghívottak mindegyikét érdekli. Köztük olyan fontos kérdések megtárgyalására kerítünk sort, mint a "Kulturális adópolitika Magyarországon nemzetközi összehasonlításban", "A Média szerepe a magyar hangversenyéletben", "Önkormányzati szimfonikus zenekarok pénzügyi támogatása", "Sztárjelenség a magyar zenei életben és annak közgazdasági értelmezése", "Magyar szimfonikus zenekarok helyzete nemzetközi összehasonlításban". A fentiek túl még szeretnénk megnyerni az érdekképviseleti szervezeteket is a rendezvényen való közreműködésre és álláspontjuk kifejtésére.

És hogy miért Debrecen a konferencia helyszíne? Debrecen rendelkezik azzal az infrastruktúrával, ami egy nemzetközi rendezvény lebonyolításához szükséges, jelentős szerepet tölt be a magyar zenei életben, s nem utolsósorban a költségeket tekintve itt a legjobbak a paraméterek, s a város anyagilag is támogatja a rendezvényt.

Összességében megjegyzem, hogy ilyen széles körben nem ült még egymás mellé szimfonikus zenekari témában szakembereink. Bízunk abban, hogy a rendezvényünk a rendszeresen hangversenyre járók, valamint az idegenforgalmi szakemberek érdeklődését is felkelti, és az egyes helyszíneken nagy érdeklődés kíséri a koncerteket.

Gonda Ferenc, a rendezvény művészeti titkára, és az alábbi interjúban megszólaló Szilágyi György hangsúlyozták, hogy pontos műsort és programot csak a következő lapszámban tudnak mondani. Nagyon sok függ még a most beadott pályázatok sikerétől, hogy milyen pénzü-

gyi kondíciókkal tudnak kalkulálni, kik és hányan tudnak eljönni a meghívott vendégek közül. A táblázatban közölt koncertprogram is meglehetősen hiányos, de arra azért elegendő, hogy a hangversenyek jellegéről, helyszínéről és időpontjairól tájékozassa az érdeklődőket.

– A két profilúnak tervezett rendezvény egyik részét azok a hangversenyek alkotják, amelyeket Miskolcon, Debrecenben és Békéscsabán adnak a "házigazda" illetve a vendég együttesek. Tisztában vagyunk azzal, hogy Kelet-Magyarországon vannak még ezen kívül jó szimfonikus zenekarokkal és színvonalas zenei élettel rendelkező városok, pénzügyi lehetőségeink azonban erős önmérsékletre kényszerítettek bennünket. Így is városonként három, azaz összesen kilenc koncerttel készülünk, amelyeken kétharmad részben a vendégek, egyharmad részben pedig a "helybéli" játszanak majd. Békéscsabán, mivel ott nem működik hivatásos szimfonikus zenekar, a debreceniek képviselik színünket. Vendégeink Szlovákiából, Ukrajnából és Erdélyből – pontosabban Kassáról, Kijevből és Kolozsvárról – érkeznek.

– *Van-e olyan szándék ebben a fesztiválban, hogy Magyarország így próbálja valamennyire a kelet-délkelet-európai zenekarok európai integrálódását elősegíteni? Az már két éve elhangzott éppen a Budapesten rendezett PEARL konferencián, hogy a nemzetközi szervezetek szívesen tartanának szorosabb szakmai kapcsolatot a Magyarországtól keletre fekvő területek zenekaraival és általában zenei életével. Szükséges-e és lehet-e serkenteni a külön-*